

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/103/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318200633
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4318200633.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobkyne: U. N., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX, A., zastúpená: Občianske združenie OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, proti žalovanému: HOME CREDIT Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 15.7.2022 č.k. 15Csp/10/2018-523, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, vo výrokoch III., IV., V. p o t v r d z u j e .
Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 4.896,59 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne z uvedenej sumy od 06.03.2018 do zaplata, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku, v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni finančné zadosťučinenie v sume 1.500,00 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému z nároku na bezdôvodné obohatenie v rozsahu 79,24 % a z nároku na primerané finančné zadosťučinenie a vydanie veci v rozsahu 100%. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 1.6.2012 úverovú zmluvu, predmetom financovania ktorej bola kúpa osobného motorového vozidla s tým, že v zmluve v zmysle zmluvných podmienok bola celková suma úveru 4.487,65 eura s akontáciou 200,- eur, pričom náklady spojené s poskytnutím úveru predstavovali sumu 756,65 eura. Mesačná splátka bola v zmluve dohodnutá v sume 140,85 eura, s počtom splátok 72. RPMN bola stanovená vo výške 32,1%, fixná ročná úroková sadzba bola stanovená vo výške 37,25%, priemerná hodnota RPMN bola 50%. Celkové náklady spotrebiteľa boli vyčíslené sumou 5.653,55 eura. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola vyčíslená sumou 10.141,20 eura a termín konečnej splatnosti 29.5.2018. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 3 OZ, § 52 ods. 4, § 53 ods. 1 až 5 OZ, ust. § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 uvedeného zákona, ako aj ust. § 451 OZ a § 456 OZ. Uvedenú sumu vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú a pristúpil k posudzovaniu zmluvných podmienok, za účelom prijatia záveru, či sa jedná alebo nejedná o zmluvu bezúročnú a bezpoplatkovú, kde súd vychádzal výlučne zo zmluvných podmienok zo zmluvy o úvere. Čo sa týka samotného plnenia zo strany žalobkyne, táto v konaní nebola sporná a bola ňou suma 8.827,59 eura, vrátane akontácie. Sám žalovaný zároveň potvrdil, že žalobkyňa plnila nad rámec jej poskytnutej sumy s tým, že ak by mala

uhradiť len cenu osobného motorového vozidla (3.364,00 eur), bolo by to dňa 19.05.2014. V prípade ak sa jedná len o úhradu samotných splátok bez započítania poplatku za upomienky, k úhrade OMV došlo dňa 11.06.2014. V predchádzajúcom vyjadrení však žalovaný uviedol dátum úhrady posledného poplatku dňa 05.05.2014, ktorým dňom sa mala žalovaná dozvedieť o bezdôvodnom obohatení. Vo vyjadrení zo dňa 09.01.2019 zas uviedol dátum 28.01.2015, ktorým dňom mala byť uhradená celá suma 4.487,65 eura. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 15.12.2020 uviedla, že dátum poslednej úhrady bol vykonaný dňa 28.01.2015. Po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že v zmluve absentujú náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. c), i) a y), z uvedeného dôvodu je preto podľa § 11 ods. 1 písm. a) potrebné považovať zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú. Ak je potrebné považovať zmluvu o úveru za bezúročnú a bez poplatkov, potom žalovaný nemá nárok na žiadny úrok, vyplývajúce zo zmluvy, ako ani na žiadne poplatky - napríklad poplatky za upomienky, ale ani na náklady spojené s poskytnutím úveru v sume 756,65 eura. Žalovanému potom vznikol nárok len na vrátenie sumy 3.731,- eur, a keď žalobkyňa zaplatila nad rozsah poskytnutého plnenia 4.896,59 eura, podľa názoru súdu, na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré ho súd zaviazal vydať žalobkyni.

V ďalšom sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania a posudzoval plynutie tak objektívnej, aj subjektívnej premlčacej doby. Žalobkyňa subjektívny moment koncipovala pomerne široko, a nevedela uviesť konkrétny dátum, kedy sa tak malo stať. Uviedla len, že na jar 2017 bola na internete a tam mala natrafiť na odpoveď MS SR pri posudzovaní obdobnej zmluvy, ako bola tá jej. V konaní nebolo preukázané, že by tvrdenie žalobkyne o tom, kedy sa mala o bezdôvodnom obohatení dozvedieť bolo nepravdivé. Pre absenciu akéhokoľvek dôkazu opaku tak súd nemohol považovať námietku premlčania z hľadiska subjektívnej premlčacej lehoty za dôvodnú. Pre dĺžku objektívnej lehoty súd aplikoval rozsudok súdneho dvora z 22.4.2021 vo veci C-485/19 a v súlade s týmto rozsudkom súd na plynutie objektívnej premlčacej lehoty uplatnil 10 ročnú premlčaciu dobu, počítanú od jednotlivých splátok. Poukázal v tejto situácii aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo 268/2021, v ktorom sú uvedené rovnaké právne názory. S poukazom na uvedené, preto nárok na bezdôvodné obohatenie v časti, ako ho ustálil súd, nie je možné považovať za premlčaný, a preto súd vyhovel žalobe v časti nároku na bezdôvodné obohatenie čo do sumy 4.896,59 eura. Zároveň priznal žalobkyni aj úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 OZ a podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995. Vo zvyšku nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol, čo do sumy 567,- eur spolu s úrokom z omeškania.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadostučinenia vychádzal z ust. § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., ako aj § 3 ods. 3 uvedeného zákona a § 3 ods. 5 toho istého zákona. Z ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že žalobkyni ako spotrebiteľovi prináleží právo požadovať primerané finančné zadostučinenie len vtedy, ak úspešne uplatní svoje právo na súde. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba je aj v tejto časti dôvodná, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobkyne, spočívajúcej v tom, že žalovaný porušil svoje povinnosti, dokonca možno hovoriť aj o zneužití tiesne a nevedomosti žalobkyne, čo mu nasvedčuje celý proces ako bola žalobkyňa dotlačená do uzatvorenia zmluvy. Toto potvrdzuje aj tá skutočnosť, že k samotnému uzatvoreniu zmluvy došlo v neskorých nočných hodinách, čo vôbec nie je bežnou praxou, aby sa zmluvy uzatvárali v takom neskorom čase - o 23.48 hodine. Žalobkyňa uviedla, že utrpela psychickú ujmu s tým, že v roku 2017 bola opakovane telefonicky, aj osobne kontaktovaná z vymáhačskej spoločnosti, následne bola vyzvaná, aby odovzdala predmet financovania, t. j. OMV. Vymáhačská spoločnosť ju žiadala o zaplatenie súm, ktoré však nezodpovedali len samotnej výške mesačnej splátky, pričom ich žalobkyňa aj napriek tomu platila. Po takýchto osobných návštevách a oznámeniach sumy, ktorú má uhradiť len ústnou formou, žalobkyňa vykonala aj úhrady - osobné vklady spolu v sume 1.093,24 eura. Žalovaný žiadnym spôsobom nevyvrátil nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia. Žalovaný, rovnako tak aj vymáhačská spoločnosť, prestali žalobkyňu atakovať až vtedy, keď žalobkyňa zaslala žalovanému návrh na uzatvorenie mimosúdnej dohody na vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto súd prijal záver, že žalovaný vedel o tom, že vymáhanie je v rozpore so zákonom, a napriek tomu vo vymáhaní neustále pokračoval. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia je len logické a spravodlivé, že súd v celom rozsahu prihliadol na konanie žalovaného od momentu podpisu zmluvy, až po následné vymáhanie, ktoré bolo ale vymáhané už bez právneho dôvodu a bolo zároveň spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu. Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, a teda žalobkyňa nie je povinná preukázať vznik ujmy, ktorá jej vznikla. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia v sume 1.500,- eur, je potom nárok dôvodný v celom rozsahu a jeho priznaná výška vychádza zo všetkých vyššie popisovaných porušení povinností žalovaného, spočívajúce aj v hrozbe platenia všetkých poplatkov zo strany žalobkyne, ktoré boli až v sume 6.977,20 eura. Ak teda hrozila žalobkyni povinnosť plnenia v

uvedenej sume, primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.500,00 eur je potrebné považovať za opodstatnený nárok, ktorá suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi, ale zároveň aj odradiť dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov. Súd prihladol aj na dĺžku súdneho konania, počas ktorej bola žalobkyňa rovnako v neistote ohľadne ňou uplatnených nárokov. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania tak, ako uviedol vo výroku rozhodnutia.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, a to v časti priznania finančného zadosťučinenia a domáhal sa jeho zmeny tak, že rozsudok súdu prvej inštancie bude v tejto časti zrušený a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne, aby žaloba v časti primeraného finančného zadosťučinenia bola zamietnutá a jemu boli priznané náhrady trov konania. Vo svojom odvolaní uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Poukázal na ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého nárok na priznanie finančného zadosťučinenia vyžaduje splnenie niektorých podmienok zo strany žalobcu, a to, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Predmetom konania bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom rozhodol konajúci súd vydaním rozsudku, ktorý v čase rozhodovania o primeranom finančnom zadosťučinení, právoplatný nebol, čo predstavuje ďalšiu absentujúcu podmienku, ktorú zákon na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje. Žalobkyňa vo svojej žalobe neuviedla, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Žalobkyni preto žiadna ujma reálne nevznikla, splácala len to, na čo sa zmluvným vzťahom vedome a dobrovoľne zaviazala. Naopak ujmu to predstavovalo pre žalovaného, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný. Zo samotného pojmu „primeraného finančného zadosťučinenia“ vyplýva nevyhnutnosť jeho primeraní vo vzťahu k porušenej povinnosti. Pokiaľ však súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získa výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka, ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, zastáva názor, že výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., nie je správne aplikovaný. Pri priznaní ešte ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia, by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte platilo za poskytnutie úveru. V tejto súvislosti poukázal na viacero rozhodnutí krajských súdov, ako aj okresných súdov a dôvodil, že inštitúit primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorý žalovaný považuje za splnený už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv má byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 1.500,- eur považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarcu primeraným finančným zadosťučinením sledoval. K primeranosti výšky primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/36/2020 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/33/2021 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/8/2022.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku, pri splnení si povinnosti, upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho napadnutej časti, ako aj v prislúchajúcich častiach o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. V prejednávanej veci sa žalobkyňa od žalovaného domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a zároveň zaplata primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 4.896,59 eura spolu s príslušenstvom a zároveň bol žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni finančné zadosťučinenie v sume 1.500,- eur. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti t. j. v časti priznania finančného zadosťučinenia v sume 1.500,- eur, je správne. Rozhodnutie je správne skutkovo a právne odôvodnené a zodpovedá požiadavkám ust. § 220 ods. 2 CSP, kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a

z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožnila, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutie kladie citované ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v tejto časti vyhovel.

6. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku súdom prvej inštancie, krajský súd podľa § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08) a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie, obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

7. Žalovaný vo svojom odvolaní namieta samotný dôvod, ako aj výšku priznania primeraného finančného zadosťučinenia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého má toto ustanovenie plniť jednak funkciu satisfakčnú, a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov, domáhať sa ochrany svojich práv, proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z toho dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Uvedené ustanovenie vyžaduje naplnenie jedného predpokladu, a to, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok na porušenie práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky, použíwanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, pretože odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, nie sú stanovené žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je však primeranosť finančného zadosťučinenia, je preto na uvážení súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Súd však musí zohľadniť najmä mieru zavinenia, okolnosti prípadu a rozsah následkov, ale zároveň aj sankčnú funkciu a funkciu odmeny. Za ostatné okolnosti prípadu sa považujú okolnosti jednak na strane škodcu, ale aj na strane obeť.

8. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia správne vychádzal i zo samotného spôsobu uzatvorenia úverovej zmluvy, ktorá bola uzatvorená v nočných hodinách o 23.48 hod., čo nemožno považovať za štandardný spôsob uzatvárania úverových zmlúv, z čoho vyplýva záver, že s podmienkami zmluvy žalobkyňa nemohla byť riadne oboznámená, a to už len vzhľadom na časovú tieseň, v ktorej túto zmluvu uzatvárala. Následne ako súd prvej inštancie konštatoval, najstaršia splátka, ktorou začala žalobkyňa preplácať sumu reálne bola vykonaná dňa 13.11.2015 a napriek tomu žalovaný ju písomnými výzvami, nachádzajúcimi sa na č.l. 26 až 28 spisu opakovane vyzýval na zaplatenie dlžnej čiastky, spolu so sankciami. Dlžná suma nebola vo výzve presne špecifikovaná, čo táto dlžná čiastka predstavuje, pričom túto čiastku žiadal zaplatiť na účet v ten istý deň. Tieto písomné výzvy jej boli zasielané v roku 2017 a nakoniec voči nej bolo začatej inkasné konanie dňa 22.5.2017, kde opätovne bola uvádzaná výška záväzku vo výške 580,49 eura, následne žiadosť o odovzdanie motorového vozidla (č.l. 30 spisu) zo dňa 7.8.2017, kde predpokladaná čiastka k úhrade bola 1.903,18 eura, napriek tomu, že žalobkyňa už v tomto čase preplácala samotnú žalovanú istinu. Nemožno preto súhlasiť so názorom odvolateľa, podľa ktorého by priznanie finančného zadosťučinenia slúžilo na finančné obohatenie sa žalobcu, a že by pri priznaní takéhoto nadprimeraného finančného zadosťučinenia by sa pre spotrebiteľov z úverov stala príjmová činnosť. Naopak odvolací súd dodáva,

že dodávateľ pri uzatváraní svojich zmlúv má postupovať v súlade so zákonom a do zmlúv neuvádzať podmienky, ktoré v dôsledku súd vyhlási za neprijateľné, z čoho dôvodu je možné konštatovať, že uvedená zmluva sa stala bezúročnou a bezpoplatkovou tak, ako v tomto prípade. On sám sa svojím postupom pri uzatváraní zmlúv dostal do situácie, že prišiel o svoj zisk (úroky a poplatky), a preto v žiadnom prípade nemožno súhlasiť s jeho názorom, že by priznané finančné zadosťučinenie mohlo slúžiť na obohatenie žalobkyne. Nemožno posúdiť účel ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré ustanovenie umožňuje spotrebiteľovi za tam splnených podmienok žiadať aj primerané zadosťučinenie. Odvolací súd sa stotožňuje aj s výškou priznaného finančného zadosťučinenia. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že žalobkyňa požiadala o úver, kde predajná cena predmetu financovania predstavovala sumu 3.931,- eur, avšak žalobkyňa následne túto sumu preplatila o 4.896,59 eura, t. j. samotné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného bolo vo vyššej sume ako žalovaný poskytol úver žalobkyni. Odvolací súd preto prihliadal na mieru zavinenia zo strany žalovaného a rozsah jeho následkov, a pritom mal za preukázané, že takto priznané finančné zadosťučinenie bude plniť sankčnú funkciu, ako aj funkciu odmeny. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III., ako aj v časti o nároku na náhradu trov konania vo výrokoch IV. a V. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

9.O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10.Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).